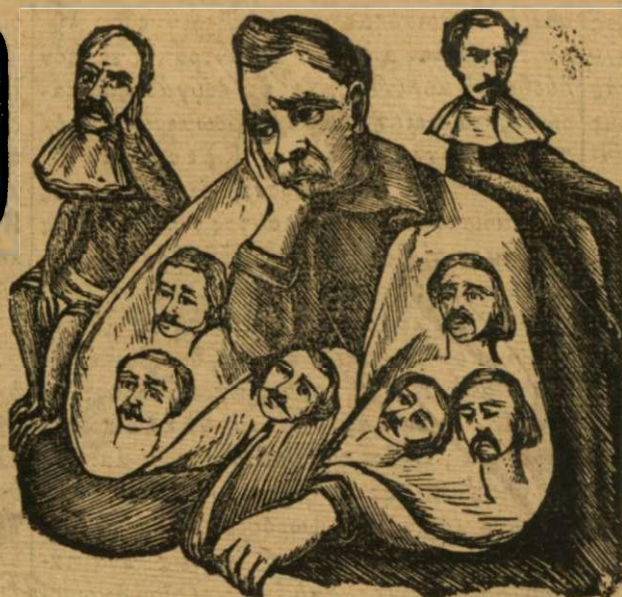

ΑΡΙΣΤΟ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Έν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ
 ἔτησίᾳ δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
 Διὰ τὰ δημόσια καταστήματα » 20.
 Έν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἔτησίᾳ δραχ. 14, ἑξαμηνία δραχ. 8.
 Έν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἔτησίᾳ φράγ. 16 ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λε. 50.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Λι' ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μό-
 lion τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπι-
 στολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ
 συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος
 καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Φίλτατε Ἀριστόφανες!

Διαμαρτύρομαι! Ὡς νὰ μὴ ἦρκει ὁ τα-
 κτικῶς πνέων σφοδρὸς βορᾶς, καὶ νεφέλας
 κονιορτοῦ ἀνυψόνων, δι' ὧν οἱ πώγωνες καὶ
 οἱ ῥώθωνες καὶ τὰ στόματα ἡμῶν καθ' ἑ-
 κάστην πληροῦνται, ὡς καθ' ἑκάστην πλη-
 ροῦνται ἀνοησίας αἱ στήλαι τῆς χαριεν-
 τολόγου κορομυλαδικῆς, θέλω νὰ εἴ-
 πω Κορομηλαδικῆς ἐφημερίδος, ὡς νὰ μὴ
 ἦρχουν οἱ τόσοι γελοιοὶ ἵππεῖς οἱ τετραπο-
 διζόντες κάλπην εἰς τὰς πλατείας μας, καὶ
 ὁδοῦς—ὁ Θεὸς νὰ τὰς κάμη τοιαύτας—ὡς
 νὰ μὴ ἦρχουν τὰ κάρρα καὶ οἱ εὐγενεῖς
 καραγωγεῖς—εὐγενεῖς, ὅσον εἶνε εὐγενῆς
 ὁ τραμπούκαρός μας Μογγόλος,—ὡς νὰ
 μὴ ἦρχουν αἱ πολυπληθεῖς ἀμαξαὶ καὶ ἀ-
 μαξηλάτκι οἱ ἀπὸ ῥυτῆρος τὰς ἀγυῖάς μας
 καθ' ἑκάστην αὐλακοῦντες, ὡς αὐλοκόνου-
 σιν ἄθλια τινα ἀνθρωπάκια, οὐδὲ τοῦ «Θερ-
 αίου» αὐτοῦ ἐξαιρουμένου ζαχαίου Δευ-
 τεραίου τὰς περὶ τὸ Ἀρσάκειον ἀτραποῦς,
 (βοῦρδουλας ποῦ τοὺς λείπει!), ὡς νὰ μὴ
 ἦρχουν, λέγω, ὅλοι αὐτοὶ, οἵτινες μᾶς πνί-
 γουσι καθ' ἑκάστην εἰς τὸν κονιορτόν, ἔχο-

μεν τώρα, ὡς ἐπίμετρον καὶ πρὸς ἐπαύξη-
 σιν τῆς δυστυχίας μας καὶ τὰς μακρὰς οὐ-
 ρὰς καὶ τὰ πούφ τῶν χαριστάτων κυριῶν
 μας, αἵτινες, ὡσεὶ θεαῖναι βαδίζουσιν ἐν
 μέσῳ νέφους κόνεως, τὴν ὁποίαν ἡ πλή-
 ρης ῥύπων καὶ ἀκαθαρσιῶν οὐρά των διε-
 γείρει, πνίγουσι πάντα δυστυχῆ παροδίτην,
 τὸν ὁποῖον κατάρα Θεοῦ ἤθελε ρίψη ὀπι-
 πισθεν αὐτῶν ἢ, ἂν δὲν σὲ ἀρέτῃ, ἔστω καὶ
 ἐμπροσθεν. Διαμαρτύρομαι συνωδᾶ τοῦ δεῖ-
 να ἄρθρου τοῦ Συντάγματός μας, τὸ ὁ-
 ποῖον ἀπαγορεύει πᾶσαν διατάραξιν τῆς δη-
 μοσίας ἡσυχίας, διαμαρτύρομαι κατὰ πά-
 σης ἀρχῆς ἣτις ἐπιτρέπει τὴν τοιαύτην ἀσ-
 χημοσύνην εἰς τὰς γυναῖκας. Δὲν ἤμπο-
 ροῦμεν οὔτε ἓνα δράμι ἀέρα ν' ἀναπνεύσω-
 μεν καθαρὸν, μ' αὐτὰ τὰ διαβολοφούστανα
 τῶν κυριῶν μας. Πρέπει νὰ καταργηθῶσι
 πρέπει νὰ περισταλῆ ἡ τοιαύτη κατάχρησις
 τῆς δημοσίας ὑγείας ἢ γενομένη ὑπὸ τῶν
 γυναικῶν μας, καὶ ἄς φωνάζῃ ὁ φιλογύνης
 Καμπούρογλος ὅτι πιέζομεν καὶ δὲν ἀφί-
 νομεν ἐλεύθερον τὸ γυναικεῖον—ναὶ τὸ γυ-
 ναικεῖον φύλον.

Πρέπει ἀφύκτως, καὶ ἀνευ ἀναβολῆς,
 τυχῶς καὶ γρήγορα νὰ κοντήνωσι τὰ φο-
 ρέματα τῶν γυναικῶν,—ὡς σὺ, καὶ ἐγώ,
 καὶ ὁ Σουρῆς καὶ ὁ Βερβέρης καὶ ὁ «Λαὸς»
 (ἄφησε, ἄς εἴπωμεν καὶ αὐτόν, ἂν ὄχι δι' ἄλ-
 λο τοῦλάχιστον πρὸς ἐμπαιγμόν) ἐκοντή-
 ναμεν τὴν μακρὰν ὡς παπούτσι καὶ ἀσχη-
 μονοῦσαν καὶ ἀτάσθαλον γλώσσαν τοῦ
 Κορομηλοκαμπούρογλου, (δυὰς ἀδιαχώρι-
 στος ψυχῆ τε καὶ σώματι). Πρέπει, ἐπανα-
 ναλαμβάνω, νὰ κοντήνωσι τὰ φορέματα τῶν
 γυναικῶν, καὶ νὰ κοντήνωσι ταχέως, ἄλ-
 λά νὰ κοντήνωσι μετρίως, τὸ πολὺ πολὺ,
 ἕως τὰ τακουνάκια των, παραπάνω ὄχι, ὄχι
 πρὸς Θεοῦ, ὄχι μέχρι τῶν κνημῶν, ὄχι,
 διότι σκανδαλίζομαι, ὄχι νὰ μὴ καταστῶσι
 φαινομηρίδες. Θεὸς φυλάξοι, διότι τότε ποῖος
 μαζεύει τὰ μυαλά τοῦ Καμπούρογλου. Νὰ
 ἴδῃ κνήμην γυναικεῖαν ὁ Καμπούρογλος,
 ἢ ὁ Ροῖδης, ἢ ὁ ἔξουτιασμένος Βαμπᾶς,
 ἄρες τὸν τρελλό—Μανσόλα, ἢ τὸ κάτω κά-
 τω ὁ Μογγόλος μας, πῶ πῶ πῶ, τρομάρα
 μας, ἀφηνίασαν καὶ πᾶν. Λοιπὸν νὰ κοντή-
 νωσι τὰ φορέματα τῶν γυναικῶν, ἀλλὰ με-

Κ Η Π Ο Σ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΥΛΛΟΓΟΝ ΚΑΛΑΜΩΝ «ΑΙ ΦΑΡΑΙ».

Χαῖρε, Σύλλογε μεγάλε, τῶν μεγάλων μασκαράδων,
 Χαῖρε, Σύλλογε Φαρῶν.

Χαῖρε, Σύλλογε τῶν νάνων καὶ τῶν κάλπικων παράδων,
 Τῶν κουτῶν καὶ τῶν μωρῶν.

Χαῖρε, Σύλλογε μεγάλε, ποῦ θὰ λάμπης ὡς ἀδάμας
 Τῆς μεγάλης κουταμάρας καὶ ψευτιᾶς εἰς τὰς Καλάμας.

Χαῖρε, Πρόεδρε μεγάλε, χαῖρε θεῖε Κορριωτάκη,
 Ὅπου πάντα πιπιλάς

Σὰν λουκάνικο ἔς τοὺς δρόμους τὸ κομψό σου τσιμπουκάκι,
 Καὶ μονάχος σου γελάς,

Κι' ὅτι βροῆς ἐμπρὸς τὸ γλείφεις μὲ τὴν γλώσσά σου σὰν γάττα,
 Κι' ὅλοι σ' ἔχουν γιὰ Μπερτόλδο ξακουστό ἔς τὴν Καλαμάτα.

Ἐλυτρώθης, Γρηγοράκη, συνεργεῖα καὶ δυνάμει
 Τῶν πολλῶν ἐξορκισμῶν,

Ποῦ ὁ Δόκτωρ Δημητράκης ἕως τώρα σ' εἶχε κάμει,
 Ἀπὸ τὸν σεληνιασμόν,

Ὅπου σ' ἐπιαν' ἀπὸ τότε ποῦ ἀπ' ὄλους λητμονήθης,
 Καὶ ὡς Λάζαρος πρὸς δόξαν τῆς Πατρίδος, Ἀνεστήθης!

Χαῖρε, Τζάνε, ὅπου πάντα εἰς τοὺς τάφους βήτορεύεις
 Τῶν μεγάλων καὶ μικρῶν,

Καὶ ἔς τὴν Καλαμάτα μέσα βουλευτῆς νὰ βγῆς γυρεύεις.
 Χαῖρε, ῥήτωρ τῶν νεκρῶν!

Χαῖρε, Δόκτωρ Δημητράκη, μὲ τὸ ἄσπρο σου τσεμπέρι,
 Ποῦ δὲν ἔχεις ἔς τὴ σοφία καὶ τὴ ῥητορεία ταῖρι!!!

Χαῖρε, Κώνστα, ἔακουσμένε καὶ τοῦ Παπαφλέσσα ἔγ
 Φοβερὲ παλληκαρᾶ!

Ὅπου γιὰ τὴν ὠμορφιά σου κάθε μιὰ σὲ καμαρώνει
 Πολυτέλγητρη κυρά.

Χαῖρε, Κώνστα μας ἀσίκη, χαῖρε Φλέσσα ἄντελι
 Ποῦ τ' αὐγὸ εὐθὺς τσακίζεις μὲ τὸ ἓνα μόνο χέ.

Κυτάξετε τον ευμορφο Μιμή μας πως σας βλέπει,
Και βγάει πενταλόβιαις δραχμουλαίς απ' την τσέπη.
Χαρά σ' εκείνον από σας που είχ' αυτή τη χαρά,
Από το γέρι του καλού Μιμίκου μας να πάρη
Πέντε εκατοστάρικα κι ένα χρυσό στεφάνι,
Που με τα ίδια γέρια του αυτός το έχει κάνει!

Χαίρε, Μιμή δραματική, που 'ντρέπεται σαν κόρη.
Χαίρε Μιμή, σύ που φέρεις γέρα τον Κουπιτώρη,
'Εσύ που πρώτος έμαθες απ' όλους την άμαχα
Και εις των τάφων των ψυχρών εορέδασες την πλάκα,
Σύ που 'χαμες τον Πετρινό, και τον Κουκάχηρη, άλλα
Ποιήματα και δράματα απ' όλους πιο μεγάλα.

'Εξ δράματα, άχροαταί, εστάλησαν και μόνα
Εις τον καλόν του «Παρνασσού» δραματικόν άγώνα,
'Αλλ' απ' αυτά τα δράματα μόνον και μόνον δύο
'Επάλεψαν για του Μιμή το πουλητόν βραβείον,
Το ένα απ' αυτά τα δύο καλείται Τιμολέων,
Και Κλεοπάτρα τ' άλλο έν, που εινε πιο ώρατον.

'Η φίλη Κλεοπάτρα μας κι' ο φίλος Τιμολέων
'Επάλεψαν σαν ήρωες με αίσημα γενναίον.
'Ο Τιμολέων 'χθόηκε και άρπαξ' απ' τον κότσο
Την φίλην Κλεοπάτραν μας, κι' άμέσως μ' ένα κλότσο
Την έρριξε ανάσκελα, αλλά εκείνη πάλι
'Σηχώηηκε 'ς τα πόδια της με δύναμι μεγάλη.

Τότε εϋθύς απ' τα μαλλιά κι' οι δύο άρπαχτήκαν,
Και άνω κάτω έγιναν και έκουβαριστήκαν.
'Αλλά άρου' επάλεψαν καλά καμπόση ώρα.
'Η Κλεοπάτρα άναψε και παίρνει πολλή φόρα
Και εις του Τιμολέοντα καββάλισε την βάχη,
Και έτσι έτελειώσε ή μεταξύ των μάχη.

'Ελα λοιπόν, ω Άμπσλα, εσύ που έχεις κάνει
Την φίλην Κλεοπάτραν μας, να πάρης το στεφάνι.
'Αχ! πόσο είνε ώμορφο! . . . πάρτο και φύλαξέ το,
Και 'ς το μαστέλλο βάλλε το και συχνοπότιξέ το,
Για νάναι πάντοτε χλωρό, να τόχης για στολή σου,
Παρηγοριά, έλπίδα σου και δόξη και τιμή σου!